

В Н У К Ъ

Нѣкога преди много години живѣли старецъ и бабичка съ малкия си внукъ. Тѣ били много бедни, едва успѣвали да се прехранватъ. Старецъгъ и бабичката чакали да порастне внукътъ и да почне тя да ги храни, защото тѣ не можели вече да работятъ. Единъ день тѣ казали на внука:

— Нѣма що да се прави, синко. Ти виждашъ, ние сме вече стари, охъ, колко сме стари, синко! А какво ще се прави, ако ти не се загрижишъ за насъ. Ти си младъ, силенъ, и ние на тебъ само се надѣваме

Внукътъ отвърналъ:

— Не се безпокойте, азъ вече мога да работя и вие не трѣбва да се грижите! Дайте ми само малко хлѣбъ въ торбичката, азъ ще трѣгна оттукъ презъ гората. Казватъ, че задъ гората имало градъ, дето всѣки може да стане богатъ. Азъ ще отида тамъ. Вие не мислете за менъ, азъ ще се върна.

Взелъ внукътъ торбичката съ хлѣба, благословили го старитѣ, и той поелъ пѣтя презъ гората. Не стигналъ още срѣдата на гората, срещнала го една бабичка.

— На, кжде, синко? — попитала го тя?

Отивамъ, бабо, въ града.

— Ами какво носишъ въ торбата?

— Хлѣбецъ. бабо.

— Охъ, синко, — заоплаквала се бабата, — охъ, колко съмъ гладна! Три дена не съмъ яла, дай ми малко хлѣбецъ!

Смилилъ се внукътъ, взелъ, че ѝ далъ всичкия си хлѣбъ.

— Ами ти какво ще правишъ безъ хлѣбъ, синко?

— Нищо, бабо, азъ съмъ младъ, не се боя.

— Ти си добро момче, — казала бабата, и азъ ще те наградя. Ще трѣгнешъ и ще вървишъ все по тоя пѣтъ. Ще стигнешъ до едно мѣсто, дето пѣтътъ се раздѣля на три пѣтища. Отъ тѣхъ срѣдниятъ е обрасълъ съ тръни, и никой до сега не е минавалъ по него. Ти върви по него.

И бабата му казала какво трѣбва да прави.

Трѣгналъ внукътъ и всичко извършилъ, каквото му казала бабата. Намѣрилъ единъ кладенецъ, измилъ се въ него, но му паднала тояжката въ кладенеца. Той се навелъ да я вземе и чакъ тогава се огледалъ въ водата и видѣлъ